

VL. ŠMAKOV
ŠVENTOJI TOTO KNYGA
DIDIEJI ARKANAI

VII ARKANAS

1.Tradicinis pavadinimas: *Spiritus dominat formam, Victoria, Jus Proprietatis, Curriculum Hermetts, Hermio Karieta.*

2. Žydų alfabeto raidė: ז (Zain)

3. Skaitinė reikšmė: 7.

4. Simbolinis pavaizdavimas:

Erdvi atvira vietovė. Tolumoje horizonte matyti neryškūs kalnų siluetai. Ten siaučia audra, ir didesnę dalį dangaus skliauto dengia tamsi lietaus marška. Nuolat blyksi žaibai, bet griaustinio nesigirdi, jis per toli. Vidurdienis. Stebėtoju atsiveriančiame plačiame lauke ryškiai šviečia saulė, oras nejuda ir tarsi skamba nuo nepaprastos tylos. Į tolį vinguriuoja kelias. Abipus jo visame lauke matyti žuvusių žmonių kūnai ir krūvos ginklų. Keliu lėtai rieda karieta¹. Į ją pakinkyti du sfinksai su klaftais ant galvų; dešinysis (judėjimo kryptimi) – juodas, o jo kaktą puošia aukso lankas su atvirksčia, involiucine pentagrama; kairiojo (baltojo) kaktą puošia aukso lankas su taisyklinga evoliucine pentagrama. Auksinis karietos kėbulas kubo formos ir uždėtas ant vienos ašies, ant kurios sumauti ratai su daugybe akių. Karietos priekį puošia saulės emblema, kurioje tarp spindulių rangosi dvi gyvatės; iš kiekvienos pusės yra po 21 spindulį. Tai tradicinis egiptietiškas vaizdavimo būdas, bet yra ir papildymas: ant saulės disko pavaizduotos taurės su liepsnomis, kurios matomos tik tada, kai saulės spinduliai nušviečia šį diską ir įstrižai atsispindi. Karietos baldakimą laiko keturios spiralinės emaliuotos kolonos (dešinė priekinė – žalia, užpakalinė – mėlyna; kairė užpakalinė – rausva, priekinė – balta). Baldakimo forma – cilindrinis skliautas, ant kurio priekinės plokštumos viršaus iš aukso iškaltos gyvatės savo galvomis prilaiko azūrinį diską su

---

¹ Karieta (hebr. *Merkaba*) simbolizuoja involiucinę grandinę nuo Dievo iki reiškinių pasaulio. Jos aiškinimas, pasak pranašo Ezekielio (Ez 1–28) regėjimo, yra pagrindinė ašis, apie kurią grupuojasi visas kabalistinis mokymas.

aštuonkampiu pantakliu: du kvadratai, iš kurių vienas pasuktas 45^0 kampu kito atžvilgiu, ir abu įbrėžti į vieną apskritimą. Pats baldakimas yra tamsiai mėlynos (indigo) spalvos su išaustomis auksinėmis heksagramomis. Vidinė baldakimo pusė dangaus mėlio spalvos su sidabrinėmis pentagramomis. Baldakimas pakeltas iš priekio ir šonų, o ant jo galinės plokštumos išsiuvinėta į vandenyną besileidžianti saulė. Karietoje stovi vyriškis. Ant jo galvos – sidabrinė Izidės karūna, ant kaktos švyti trys liepsnos spinduliai. Jis dėvi varinius šarvus, ant krūtinės išpieštas toks pats aštuonkampis pantaklis, kaip ir baldakimo viršuje, bet jo vidurinę dalį dar papildo kuriančios jėgos simbolis *stauros*. Ant nugaros išpieštas Avino ženklas. Šie šarvai per pečius truputį iškelti ir juos tarsi prilaiko du mėnulio pjautuvai – baltas ir juodas. Dešinėje rankoje Nugalėtojas laiko kardą ir juo remiasi į karietos grindis, kaire ranka gniaužia karties pavidalo skeptrą, ant kurio viršūnės pamautas skydas, o virš jo – cilindras nusmailinta viršūne.

I. APIE VISATOS ŽMOGAUS DIDĮJ NUOPUOLĮ

O, Vienatini, Savaimini
Pasireiškime, apreikšk Save
manyje.

Senovinė malda

Pirmasis Arkanų Trinaris yra mokymas apie Visatos Vienalytę Dvasią, apie Jos Būtį, Sąmonę ir Gyvybę Jos Grynojoje Prigimtyje. IV, V ir VI Arkanai byloja apie monadų – Jos atskirų aspektų – potencialią būtį. Įkūnydamos Visumos daugingumą, monados išreiškia *atskirybės principą*, nes šie dariniai neatsiejamai tarpusavyje susiję ir vieni kitus realizuoja. Todėl *pirmųjų šešių Arkanų ciklas yra vientisa kosmogonija, uždaras ir išbaigtas mokymas. Dieviška Kūryba, išimtinai egzistuojanti Dvasios Sirtyje, įkūnijama ir išbaigiama išspinduliuojant aibę Atmanų. Tolesnė visuotinės kosmogonijos era – tai kiekvieno iš Atmanų įkūnijimas pačiame savyje, arba atskirybių kūryba ir fenomenalaus pasaulio principų realizacija. Dievybė Savo Visuma pasitraukia nuo Kūrybos, nes pastarąją realizuoja jau Atmanų visuma. Ir visiškai nesvarbu, ar mes kiekvieną Atmaną laikysime savaiminga substancija, ar suvoksime jį kaip Dievybės aspektą,*

abiem atvejais kiekvienos tolesnės realizacijos šaltiniu bus atskiras Atmanas. Iš tikrųjų vienu atveju jis bus Dievybė apskritai, kitu – Jos laidininkas, bet žmogui bandant suvokti Būties Pasaulį skirtumas tarp vieno ir kito pasireiškimo prasprūsta. Iš to susiformuoja septynnario doktrina: **išspinduliavęs žemiausią paskutinįjį narij, pirmasis trinaris atsitraukia, nes jis byloja apie Vienovę, dabar jau tapusią *ignorabimus* (nepažinia).**

Kadangi septintą dieną Dievas buvo užbaigęs darbus, kuriais buvo užsiėmęs, jis ilsėjosi septintą dieną nuo visų darbų, kuriuos buvo atlikęs. Dievas palaimino septintą dieną ir padarė ją šventą, nes tą dieną jis ilsėjosi nuo visų kūrimo darbų.

Pr 2, 2-3

Kosminė dauginga Dievybės Savivoka yra visatos lygmens žmonija, potencialus Adomas Kadmonas. Šiuo aspektu antrojo trinario Arkanai moko apie visatos žmogaus būties pradinius pagrindus ir apie jo ryšį su Visatos Dvasia. IV Arkane Dievybė pažįstama kaip Bendroji Visuotinė visų atskirų visatos žmonijos dalių būties, gyvybės ir veiklos Sintezė. V Arkanas, kaip II Arkano analogija, byloja apie vidinę sąmonę (tiek visuminės visatos žmonijos, tiek ir jos atskirų narių). VI Arkanas, kaip III Arkano analogija, byloja apie gyvybę (tiek visatos žmonijos, tiek ir jos atskirų narių). III Arkane studijavome Prototipo kaip savarankiškos nepriklausomos realybės atsiradimą iš Dieviškos Kosminės Sąmonės išspinduliavimo už Jos Nedaugingos Vienovės ribų. Prototipas praranda ryšį su kitais, panašiais į jį, kai tik pradeda pažinti save savo individualioje jam būdingoje sąmonėje, kai tik pradeda išspinduliuoti ir realizuoti savo paties savybes. Kiekviena monada yra jai būdingo potencialaus santykinio pasaulio Prototipas. Atsiradamas IV Arkane, Prototipas vienu metu atsiranda ir V bei VI Arkanuose, tačiau šis pirminis gimimas išveda tik į potencialią būties galimybę, nes ši monada dar išlieka neįkūnytu Prototipu. Kitaip sakant, savo pačios atžvilgiu ji dar tebėra grynai abstrakti sąvoka. Prototipo įkūnijimas yra jo paties įkūnijimas realybėje, bet tuo pačiu metu ir atotrūkis nuo jo grynosios prigimties Pasaulio, tiksliau, nuo puolis, nes apsivelka žemesnės materijos apvalkalą, t.y. pažemina savo vibracijas, o tai ir yra vadinama nuo puoliu. Todėl *Prototipo gimimas yra tuo pačiu metu ir jo nuo puolis, ir atotrūkis nuo Visumos.*

VII Arkanas yra mokymas apie pavienės monados realizaciją, o antra vertus, šio Arkano gimimas yra monados, kaip Prototipo, nuopuolis, visos kosminės monadų visumos nuopuolis, visatos Adomo Kadmono atotrūkis nuo Vienatinės Dievybės ir nuopuolis Pirmapradžio Logo-Liuciferio, kaip Aukščiausio principo, realizuojančio Visatos Žmonijos – Daugingos Kosminės Dvasios – Būtį.

O Liuciferi! tu puoli, kad pakiltum, tu išbandai mirtį tam, kad geriau suvoktum gyvenimą.

Elifas Levis

Užuot laimingai gyvenęs Motininėje Dieviškos Prigimties Substancijoje ir Žodžio Vienovėje, Adomas, Egoizmo (Nahašem) paskatintas, nori pažinti ir suvokti Prigimtį jos esmėje (iki Būtį gimdančio Dieviško Bučinio, kurį Biomė vadina jos tamsia šaknimi, t. y. noro pažinti ją įsčiose dar iki apvaisinimo). Suvokti šią okultinę esmę iki jos spindulingojo apvaisinimo, šios galimos gyvybės viršūnės, dar neegzistuojančios, bet trokštančios egzistuoti, – štai migloti Adomo Elijo ketinimai. Jis azartiškai klimpsta į klaidą, ieško joje šviesos, autonominės gyvybės ir visagalystės, bet randa tik nukreipiančią tamsą (kuri yra *Didžioji Orfėjo naktis*, Naktis-Motina, Pirmapradė Motina dar prieš tai, kai Didžiosios Būtybės apvaisinta pagimdė Pirmagimį, Universalų Logą, iš kurio poromis nužengia visi dievai kaip Orfėjo himnuose; kuri yra amžinai trokštanti ir amžinai apgauta, tikėdamasi rasti neprilygstančią kančią ir didžiules pastangas). Jį įtraukia ši egzistavimo siekianti nebūtis, iščiulpianti iš jo gyvybę ir virstanti nuolat jį naikinančia lerva. Šią amžiną Tamsą (t. y. pirminę, iš kurios kyla joje atspindinti Neregima Grynios Dvasios Šviesa) persmelkia trys potencialios jėgos, apjungtos fiziogenetinėje viršūnėje: *suspaudimo jėga* (tankio prototipas), *išplėtimo jėga* (sklaidos prototipas), *sukimo jėga*, pirmų dviejų jėgų kovos produktas (ugnies principo prototipas). Šis trejopas dinamizmas, kiekvienos sukurtos gyvybės okultinis pagrindas užvaldo Adomą-Ievą, ir išplėtimo jėga, ištesdama Adomo substanciją, pagimdo Abelį, *eterinę erdvę*, išcentrinę jėgą. Suspaudžianti jėga sukuria Kainą, *Laiką-Dalintoją*, įcentrinę jėgą, nes tapęs permainingu Adomas pažįsta Laiką, o tapęs kūnišku pažįsta Erdvę. Laikas sutankina eterinę Erdvės substanciją iki rūko gumulų. Kainas nužudo Abelį ir iš to atsiranda materialusis pasaulis, kuris formuojasi bręstant trečiajai Bedugnės jėgai (sukimosi

jėgai), pagimdančiai Setą, *žvaigždžių išsisukimą* iš Adomo Substancijos Erdvėje veikiant Laikui.

Stanislavas de Guaita

Visų senovės alegorinių apeigų slaptasis mokymas aiškino žmonijai, kad kūniški geiduliai pažemino žmogų iš kontempliacinio sąmonės lygio, kuriame jis iš pradžių egzistavo, ir kad tik kelionė atgal gali padėti jam atgauti savo tobulumo šviesą.

Ekartshauzenas

Prieš pirmąją nuodėmę Adomas suvokė tik tą išmintį, kurios šviesa sklinda iš aukščiau. Jis dar nebuvo atskirtas nuo Gyvybės medžio. Tačiau kai jis neatsispyrė norui pažinti žemutinius daiktus ir nusileisti į jų aplinką, jis pasidavė gundymui, pažino blogį ir pamiršo gėrį. Jis buvo atskirtas nuo Gyvybės medžio. Dar prieš šį aktą jie girdėdavo Aukščiausią Balsą, suvokdavo Aukščiausią Išmintį, išlaikydavo savo aukštesniąją ir švytinčią prigimtį, bet po nuodėmės nuopuolio jie vargiai besuprasdavo net žemutinį balsą.

Zohar

Asklepijas. “Kodėl buvo neišvengiama, o Trismegiste, kad žmogus nužengė į pasaulį užuot mėgavęsis aukščiausiu grožiu savo esybės Dieviškoje dalyje?”

Hermis. “Tavo klausimas, Asklepijau visiškai natūralus! Prašau Dievo padėti man į jį atsakyti, nes viskas priklauso nuo Jo Valios, ypač toks subtilus dalykas, kuris šio metu tapo mūsų tyrinėjimų objektu. Tad klausyk manęs, Asklepijau! Aukščiausiasis ir visų daiktų Kūrėjas, Kurį mes vadiname Dievu, sukūrė Antrąjį Dievą (XXII Arkaną) regimą ir jaučiamą. Aš taip jį vadinu ne todėl, kad Jis Pats Save jaučia, nes dabar ne laikas analizuoti šį klausimą, bet todėl, kad Jį junta mūsų julsės. Vadinasi, sukūręs šią Vienatinę Būtybę, Kuri yra pirmoji tarp visų kūrinių ir antroji po Dangaus, Jis nusprendė, kad kūryba pavyko, ir priskyrė Jai visas gėrio formas bei pamilo kaip Savo nuosavą kūdikį. Ir tada Jis panorė, kad kas nors dar galėtų gėrėtis šia Būtybe, tokia Didinga ir Tobula, Kurią Jis išspinduliavo iš Savęs, todėl Jis sukūrė žmogų, apdovanotą protu ir išmintimi. Dievo noras yra absoliuti vykdomybė, t. y. norėti ir realizuoti Jam yra vienu metu atliekamas aktas. Kadangi Jis žinojo, kad būtybė nebūtų galėjusi pažinti visų daiktų nebūdama apsupta daiktų pasaulio, Jis suteikė

jai kūną gyvenimui. Jis panorėjo, kad ji turėtų dvi prigimtis ir kad ji jas nuolat apjungtų ir susietų harmonijoje”.

Hermis Trismegistas

Nepraleisime progos dar kartą pasakyti, kad Elochimas viską sukūrė tik principe, Archetipe. Universalus žmogaus Edemo misija atvėrė galimybę eksteriorizuoti būtybes, priverčiant jas pereiti nuo idealaus principo prie realios esmės ir nuo esmės prie juslinio pasireiškimo vien tik savo valios magija. Todėl Adomas buvo tikras kūrėjas ta prasme, kokia suvokiamas šis žodis, nes jis išorėje kūrė iš savęs būtybes, darė jas realias, išskirdamas jas iš vidinio ir slapto okultinio principo. Tačiau Adomas pats pateko į savo kūrybos pinkles ir pats perėjo į išorę, t. y. jis apsigaubė materija kaip ir visi jo kūriniai”.

Stanislavas de Guaita

Šis Adomo Kadmono nuopuolis ir yra fenomenalios gamtos, fenomenalaus gyvenimo ir fenomenalių veikėjų gimimas.

Žmogus turėjo aukščiausią paskirtį; jam sukurtos visos dvasinės, o ne juslinės gėrybės; tačiau jis nepanoro jomis mėgautis, ir jo dvasia nustojo jomis mėgautis, piktnaudžiaudama savo kompetencija. Ji proto gijas susiejo su juslėmis ir savo valią nukreipė išgauti sau kuo daugiau jutiminio malonumo. Tada žmogus apaugo žvėries oda, pajuto savo nuogumą ir jau nebepajėgė pajusti dvasios pakilimo, nes juslės uždėjo jam grandines.

Ekartshauzenas

Kai Adomas, mūsų pirmasis tėvas gyveno Edemo sode, jis vilkėjo, kaip tai priimta danguje, rūbą, išaustą iš Aukščiausios Šviesos. Kai jis buvo išvartytas iš Edemo sodo ir buvo priverstas prisitaikyti prie šio pasaulio poreikių, kas tada įvyko? Šventasis Raštas mums sako, kad Dievas tada sukūrė Adomui ir Ievai rūbus iš odos, kuriuos šie ir apsilvilko, nes prieš tai jie nešiojo iš Aukščiausios Šviesos išaustus rūbus, kuriuos visi vilki Edeme.

Zohar

Šie naujieji Adomo-levos rūbai yra žmogaus esmė, jo kūnas fenomenaliame pasaulyje, grubioje gryniosios dvasios pasaulio analogijoje.

Tada jis buvo toks didžiulis, kad sutilpo tik trijuose pasauliuose: kūrybiniame, formavimosi ir veiksmo; po to jis buvo sutrauktas į save, atskiriant jo atskiras dalis, nes, kaip pasakyta, jam prirėkė turėti kitą kūną, sukurtą iš odos ir raumenų. Čia turimas mintyje materialus kūnas, kurį jis gavo šiame pasaulyje, kaip parašyta *Pradžios Knygoje* 3, 21: “Viešpats Dievas padarė drabužius iš odos”. Odinius rūbus reikėtų suprasti kaip grubų fizinį kūną, kurį mes turime po nuopuolio.

Izaokas Lurija

Jeigu mūsų pirmieji gimdytojai nebūtų padarę nuodėmės, mes nebūtume atėję į šį pasaulį.

Gemara²

Tokia yra tikroji ezoterinė Visatos Žmogaus didžiojo nuopuolio prasmė.

2. APIE BŪTIES PASAULIO ŽMOGŲ, APIE JO SEPTYNIS PASAULIUS IR JŲ SĄMONES. DOKTRINA APIE LAJOS CENTRUS (EA)

Žmogui duotas dešimteriopas kvėpavimas; Atmanas yra vienuoliktas ir jis yra visų kvėpavimo jėgų pagrindas. Centre patalpinamas Atmanas, aplink jį kvėpavimo jėgos. Kaip rato stebulėje ir apkaustuose laikosi apjungti visi stipinai, taip šiame Atmane apjungtos visos kvėpavimo jėgos, visi pasauliai, visos ugnys, visos būtybės, visi šie AŠ.

Šimto kelių Bramana

Pažink AŠ kaip kariatos vadeliotoją, o kūną kaip karietą.

Katchaupanišada

Žmogus pažįsta save ir jį supančią aplinką per savo patirtį, nes jeigu jis neturėtų galimybės išreikšti savo veiklos, jis negalėtų pažinti ne tik savęs, bet net suvokti jį supančios tikrovės. Kaip sako Rikertas: “Kas nori praktiškai pažinti vertybę,

---

² Gemara ir Mišna – Talmudo dalys.

tas turi ją išgyventi". Patirtį žmogus ima visomis savo būtybės galimybėmis, bet visi šie suvokimai neišvengiamai susilieja į vieną konkrečią formą, kurią sąlygoja bendra sąmonės būklė. Įsikūnijęs žmogus kiekvieną savo sąvoką, kiekvieną mintį visada konstruoja remdamasis fiziniu pasauliu. Mintis apskritai skiriasi nuo konkrečios minties tik tuo, kad vienu atveju žmogus gali betarpiškai fiziniams jautimams įsitikinti jos buvimu, o kitu atveju jis to negali padaryti, bet tiek vienu, tiek ir kitu atveju, žmogus mąstydamas vienodai remiasi fizinio pasaulio dėsniais ir savybėmis. Pati abstrakčiausia matematinė mintis visada rutuliojasi arba iš konkretaus geometrinio vaizdinio, arba iš dydžio abstraktaus suvokimo, bet akivaizdu, kad pats dydžio suvokimas yra neatsiejama fizinio pasaulio kategorija. Kad ir kiek įsikūnijęs žmogus jo nuomone nutoltų nuo fizinio pasaulio, jis vis tiek mąsto formų, garsų, laiko ir šviesos pasaulyje. Kad ir kiek žmogus besistengtų įsivaizduoti dvasinę būtybę, jis nieko daugiau išskyrus žmogaus savybių idealizaciją sugalvoti negali.

Kad ir kokios sparnuotos būtybės mūsų mintys, jos niekada negalės atitrūkti nuo žemės.

Saadi

Tai galime apibendrinti teiginiu: **įsikūnijęs žmogus gyvena, jaučia ir mąsto išimtinai fizinio pasaulio fenomenų kategorijomis.**

Visos žmogaus pažinimo rūšys realios tik tiek, kiek jos paremtos žmogaus subjektyviais pajautimais, todėl *sąmonė yra jautimų ir pažinimų visuma*. Jautimų ir pažinimų skirtumai sąlygoja skirtumus tarp sąmonių ir atvirkščiai. Tai leidžia suprasti, kad kiekvienas pasaulis, sąlygojamas jame egzistuojančių pažinimo rūšių visumos, realizuoja atitinkamos sąmonės būtybę ir, atvirkščiai, pats yra jos realizuojamas. Planą, t. y. apskritai kalbant, atsitiktinį kosmoso pjūvį metafizinėje erdvėje, realizuoja būties atributai, būdingi tiems fenomenams, kurie tame plane pasireiškia. Vadinasi, planų skirtumai kyla iš fenomenų atributų skirtumų, bet ne dėl sintezės laipsnio, o tik dėl asmeninio atsiskyrimo. Atvirkščiai, skirtumai tarp pasaulių, realizuojantys skirtumus tarp sąmonių, atsiranda dėl jų giluminių esminių diferenciacijų. Visa tai apibendrina dėsnis: **planus koordinuoja fenomenai, pasaulius koordinuoja sąmonės.**

Žmogaus Atmanas yra tikroji ir absoliuti Visatos Dvasios analogija. Kaip dievybė Vienatinė makrokosmo atžvilgiu, taip Atmanas absoliučiai vienatinis ir visa apimantis mikrokosmo pasaulio atžvilgiu. Dievybė ir Atmanas yra vienos prigimties, jie analogiškai vienas kitam, iš esmės vienatiniai, iš principo visa apimantys ir skiriasi vienas nuo kito tik tuo, kad **Dievybės begalinumas laipsniu aukštesnis už Atmano begalinumą**. Viskas, kas egzistuoja žemiau už Tobulą Žmogų, nebeturi galimybės iš principo suvokti Absoliuto Jo Tikrojoje Prigimtyje, nes jo sąmonėje jie negali būti atskirti.

Viešpats Dievas (skaitome *Pradžios Knygoje*) sukūrė visą žemės gamtos gyvūnų karalystę ir visas skraidančias danguje rūšis nepriklausomai nuo adamitinio elemento, t. y. vienalyčio elemento, iš kurio kyla Adomo substancija. Tačiau Viešpats Dievas sukūrė gyvūnus tik iš principo ir žmogui dar reikėjo pervesti juos iš galimybių būties į būtį.

Stanislavas de Guaita

VII Arkanas yra mokymas apie žmogų aukščiausia ir absoliučiausia šio žodžio prasme. **Atmanas realizuoja kūrybą ne absoliučią sau pačiam apskritai, bet absoliučią konkrečiam žmogui, individualiam pasauliui tiksliai analogiškai Visatos Kūrybai**. VI Arkane monada pažįstama visiškai išreikštos antros eilės objektyvuotos ir tarp kitų panašių atribotos substancijos būsenoje. Monada užima visiškai apibrėžtą vietą visoje visatoje kaip konkreti dvasios tonacijų visuma; ir tuo pačiu metu ji neturi savęs pažinimo savybės, nejaučia savo būties ir netgi negyvena, nes yra tik abstrakti realybės galimybė, bet ne pati realybė.

VII Arkanas pateikia mokymą apie lūžį kosminės monadų šeimos būtyje: kiekviena iš jų pasiryžta palikti šviesią dvasios sritį, atitinkančią jos tikrąją prigimtį, ir šios aukos kaina virsti realybe, suvokti save ir pažinti savo vietą Visumoje. Dvasia negali prarasti savo prigimties, net jeigu ji pati to panorėtų; ji yra vienatinė realybė ir negali nei rasti sau įpėdinio, nei apriboti savo esmės. Nusprendusi grimzti į iliuzijos gelmes, pasireikšti savo konkrečiomis potencijomis, ji tik išsitraukia savo sąmonę iš būties prasmės ir emanuoja ją į savo potencialių galimybių sferą. Nuo šios akimirkos sąmonė pradeda jausti savo būties pradžią išorėje ir virš savęs, ji pradeda aiškiai

jausti savo būsenų iliuziškumą, ir tuo pačiu metu prisipildo realybės troškimo, veržiasi į visos žmogiškos būtybės dvasinę esmę.

Tik dėka Jo, turinčio Aukščiausios Sąmonės formą, pažįstami visi daiktai, pradedant nuo Ahankaros ir žemyn iki kūno, norų ir t. t., kaip indai (dvasios, kuri pati savime egzistuoja be jokio indo). Ši Dvasia yra Puruša, Esybė, Atmanas (visų daiktų esmė), yra Amžina, Nuolatinė, Besąlyginė, Absoliuti Palaima, kuri nuolat lygi Pati Sau ir yra Savimonė, Žodis, Logas, kurio gyvybės dvasia pradeda judėti.

Šri Šankara Ačarija

Apie tai vienas pagonių išminčių kitam pasakė nuostabius žodžius: “Aš jaučiu savyje kažką, kas švyti mano prote; aš visiškai aiškiai jaučiu, kad tai yra kažkas, o kas tai, negaliu suvokti, bet man atrodo, kad jeigu suvokčiau tai, pažinčiau visą tiesą”.

Meistras Ekhartas

Monada, kaip Prototipas, savo potencialių savybių ir gebėjimų visuma objektyvuoja metafizinėje erdvėje žmogaus visuminę būtybę, kaip visą apimančią dvasios kūną, jo fenomenalų analogą. Ši būtybė yra Atmano galimybių sistema, ji gimsta kartu su juo ir egzistuoja abstrakčiai, virsdama realybe tik dinaminės sąmonės veikla. Kai monada, siekdama save pažinti ir realizuoti, emanuoja savo sąmonę į savo vienatinės būtybės išorę, pastaroji pradeda slysti analogijos linijomis, intuityviai leisdamosi iki elementariausių konkrečių potencijų. Kartu vyksta laipsniško sąmonės persitvarkymo procesas ir iš Atmano pasireiškia *involiucinis principų septynnaris*.

Pasireiškusi ir realizuota monada yra Atmano ir jo visuminės būtybės, kaip dvasios kūno, kartu realizuotų ir ištirpusių vienas kitame, sistema. Visos abstrakčios potencijos, anksčiau buvusios Atmano būtybės *išorėje*, įeina į ją, tampa tarsi jo savimonės ribomis, per kurias jis iš vienos pusės jaučia savo individualumą, o iš kitos – bendrauja su visu jo išorėje esančiu pasauliu. Palaikydamas šią darną Atmanas tarsi įžengia į savo būties savybių visumą, prasiskverbia į visas savo tonacijų rūšis bei formas, atsispindi jose kaip šviesos spindulys ir suriša visą jų

įvairovę į vieną visumą. Šią idėją tradicija išreiškia per formulę: **žmogaus dvasia yra Dievybės spindulys, persmelkiantis materiją.**

(Vertimas tęsiamas)